

**Gangsterschool
Piramide van Verderf**

Vertaald uit het Engels
door Leny van Grootel

www.uitgeverijholland.nl

Kate Wiseman

Gangster- school

Piramide van Verderf

Uitgeverij Holland - Haarlem

Hoofdstuk 1

‘We gaan eraan! Allemaal!’

Die uitroep eindigde in een hoge angstkreet.

Edgar Borgia, leraar Fabuleren op het Rabauw, worstelde met het stuur van het schoolbusje. Dat zigzagde over een smalle landweg, onvoorspelbaar als een vampier in een slagerswinkel, en dreef een kudde schapen die het pad kruiste uiteen. Borgia zweette nog meer dan normaal. Dat maakte het duidelijk lastig om grip te houden op het stuur.

‘Hier, gebruik dit maar als zakdoek!’ snauwde Jeannette Verbruggen, lerares Onbeleefd- en Opstandigheid én Borgia’s slechtgehumeurde vriendin. Ze trok een stuk kant van de mouw van haar deftige jas en stak het Borgia toe. ‘Droog die zweettengels van je, idioot. Zodat je controle krijgt over dat stuur.’

Juffrouw Verbruggen was nooit aardig tegen iemand. Zelfs niet als je haar hand in hand met Borgia door de bossen zag struinen. En zelfs niet nu ze op het punt ston-

den allemaal te verongelukken.

‘Ik kan het stuur niet loslaten om het aan te pakken,’ jammerde Borgia. ‘Dan overleven we het zéker niet! Deze bus is... betoverd!’

Bij die woorden sprong het busje de hobbelige berm in. Borgia gaf een ruk aan het stuur en bracht het voertuig terug op de weg.

Achter hem krabbelde Milly de Leen weer op van de vloer en draaide zich naar haar beste vriend, Charlie Patrijs.

‘Kun jij er iets aan doen?’ vroeg ze naar adem snakkend.

‘Ik geloof niet in tovenarij. Zelfs niet van een minibus.’

Charlie was een genie op het gebied van elektronica en voertuigen.

Zijn kennis had hen al een paar keer uit de problemen gered, sinds ze elkaar een paar maanden terug hadden ontmoet op het Rabauw, de School voor Toekomstige Tirannen. Als iemand dit probleem kon oplossen, dan was het Charlie. Die veegde een overhangende pluk haar voor zijn ogen weg en fronste zijn wenkbrauwen.

‘Er is iets dat de bus bestuurt. Iets van buitenaf. Als ik voorin ga zitten, kan ik misschien...’

Hij stond op en klauterde met zijn lange lijf over de stoel voor hem. Op hetzelfde moment maakte de bus een zwieper naar rechts en werd hij weer teruggesmeten.

Gekerm achter haar deed Milly omkijken. De aanvoerders van de drie Rabauw Bendes, Git Mansveld, Izebel Jacobs

en Sven van Dolck zagen groen in verschillende tinten. Git Mansveld zag het groenst van allemaal. Het was het soort groen dat Milly deed denken aan malse weiden vol met konijnen in stripboeken voor Betrouwbare lezers. Hij hield zijn hand voor zijn mond en kokhalsde als een kat met een haarbal in zijn keel.

‘Doe je raam open. Kots het daar maar uit!’ gilte Izebel Jacobs en streek snel haar rossige haar weg uit zijn spuuglijn. Aan haar andere zijde sloot Sven van Dolck zijn ogen. Alsof het zou helpen dat hij net deed of hij sliep.

Git deed het raam open en stak zijn hoofd naar buiten. Een microseconde later had hij zijn ontbijt uitgebraakt, klaar voor inspectie. Niet dat iemand er behoefte aan had het te inspecteren. Maar een windvlaag joeg de ondefinieerbare brokken terug door het raam vlak langs Izebel om vervolgens uiteen te spatten op Svens zwart-witte uniformjas. Hij opende één oog en trok diepe rimpels in zijn neus.

‘Ondanks het gevaar waarin we verkeren, moet ik zeggen dat een beetje frisse lucht wel een verademing is. Het stinkt hier de hele tijd al zo verschrikkelijk.’ Dat was Willem Pedel, een veelbelovend misdadig genie. Hij had een passie voor Heer Thomas Rabauw, de oprichter van de school. Hij zat helemaal achterin. Naast hem zat Tessa Print, whizzkid op het gebied van natuurkunde en door iedereen Tes Atoom genoemd. Ze boog zich naar het

open raam en hapte naar lucht. Haar ogen traanden van de stank.

Voor hen doemde een steile heuvel op. Boven op de top stond een spookachtig gebouw. De minibus leek nog meer vaart te maken.

‘We knallen recht tegen die heuvel!’ riep Borgia uit.

‘Nee, dat doen we niet.’ Milly verbaasde zichzelf over de kalmte waarmee ze het zei. ‘We komen niet zo ver. Er ligt een slotgracht om die heuvel. En daar gaan we nu opaf.’

Borgia schreeuwde weer, lang en schel.

Hij haalde zijn handen van het stuur en sloeg ze voor zijn ogen. Daardoor zou de bus weer van de weg kunnen raken. Maar dat gebeurde niet. Hij bleef keurig op zijn noodlottige koers. Het was net of de bus een eigen brein had ontwikkeld en had besloten zich in de slotgracht – die steeds dichterbij kwam – te storten.

Charlie was weer op de been. Hij probeerde nog eens over de stoel voor hem te klimmen. Het was misschien nog twintig meter naar de gracht. Die zat vol stekelig riet en zwart troebel water.

‘Te laat,’ zei Milly met droge mond. ‘We zijn er geweest.’